

Szeresd az Urat, a te Istenedet!

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 5Mózes 4:37; 6:4-5; 10:12; 11:1;
Márk 12:28-30; Efezus 2:1-10; Jelenések 14:6-7

„Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből” (5Móz 6:5).

A zsidó nép egyik legfontosabb imádsága Mózes ötödik könyvének 6. fejezetében van. A héber szöveg első szava alapján úgy nevezik, hogy „Sema”. A szó a „sáma” igéből ered, ami azt jelenti, hogy *meghallgat, sőt engedelmeskedik*. Újból és újból előfordul, nemcsak Mózes ötödik könyvében, hanem az egész Ószövetségben.

Az imádság első sora így hangzik: *Sema Jiseráél Ádonáj Elóhenu Ádonáj ehád*. Ez azt jelenti, hogy *„Halld Izráel: az Úr, a mi Istenünk, egy Úr”* (5Móz 6:4)! Amikor a zsidók ezt imádkozzák, többnyire eltakarják a szemüket, hogy a gondolatukat semmi ne terelje el Istenről. Az imádság első sorát úgy értelmezik, mint ami az egyistenhitet erősíti meg: *Ádonáj Elóhenu* – *„az Úr, a mi Istenünk”*, Izrael egyedül neki tartozik hűséggel, más „istenek” nem.

Ez a sor része Mózes első beszédének, amit Izrael népének mondott az ígért földjére való bevonulás előtt. Ezek után következik az igazság erőtlejes kijelentése, ami ma is éppen annyira meghatározó, mint akkor volt.

SZERESD AZ ISTENT!

Miután Mózes felvázolta Izrael népének történelmét, arról tanította őket, mit kell tenniük, hogy elfoglalják az országot és gyarapodjanak is ott. Valójában azt is mondhatnánk, hogy *Mózes ötödik könyvének* ez a lényege: az Úr ismerteti népével, mit kell tenniük, hogy megtartsák a szövetség rájuk eső részét, amit Ő kegyelmesen megkötött velük, teljesítve az atyáiknak tett ígéretet.

Mózes ötödik könyve így kezdődik: *„Ezek azok a parancsolatok, rendelkezések és végzések, amelyekről azt parancsolta az ÚR, a ti Istenetek, hogy tanítsam meg nektek, hogy ezek szerint éljetez azokon a földön, ahová most átkeltek, hogy birtokba vegyétek. Féld az Urat, a te Istenedet, és tartsd meg minden rendelkezését és parancsát, amelyeket én parancsolok neked, te magad, a fiad és az unokáid egész életetekben, hogy hosszú ideig élhessetek”* (5Móz 6:1-2, ÚRK).

Olvassuk el 5Móz 6:4-5 szakaszát! Mit parancsolt meg az Úr Isten Izrael népének az 5. versben? Mit jelent ez?

„Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből...”. Milyen érdekes, az Ige arra szólít itt, a sok törvény, minden figyelmeztetés, szabály és előírás között, hogy szeresd Istent! És ne csak egyszerűen szeresd, hanem *„teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből”* szeresd, ami szintén Isten szeretetének abszolút voltára mutat.

Azt jelenti teljes szívből, lélekből és erőből szeretni Istent, hogy az iránta való szeretetünknek felül kell múlnia mindenki más és minden más iránti szeretetünket, mert Ő az alapja egész lényünknek, valónknak, mindenünknek, benne gyökerezünk. Az iránta való szeretetnek kell megfelelő perspektívába helyeznie minden és mindenki más iránti szeretetünket.

Isten az egész népet szólította meg, mégis egyenként mindenkihez szól, hiszen a közösség egésze csak annyira erős, mint az egyes tagjai. Az Úr azt kívánja, hogy a test tagjaiként mindannyian hűségesek legyünk hozzá egyénileg, hűségünk alapja pedig az iránta való szeretetünk legyen, még hozzá Őmiatta, azért, aki Ő és amit értünk tett.

Mit jelent számodra szeretni Istent teljes szívedből, lelkedből és erődből?

ISTENT FÉLNI

Mózes arra szólította Izrael népét, hogy egész lényükkel, mindenestől szeressék Istent, és ez parancs volt. Néhány verssel korábban viszont egy másik utasítást is adott: „*Féld az URat, a te Istenedet*” (5Móz 6:2, ÚRK).

Mit mond 5Móz 10:12 verse a szeretetről és a félelemről? Hogyan értsük ezt?

Bizonyos versekben az áll, hogy féljük Istent, míg mások a szeretetére szólitanak, ebben a versben pedig azt találjuk, hogy féljük és szeressük is Őt. A „félni” ige megszokott értelmezése szerint ez akár ellentmondásosnak is tűnhet, pedig nem az. Inkább félelemmel vegyes tiszteletet és megilletődést jelent a lénye, a tekintélye, a hatalma, az igazsága, az igazságossága miatt, kiváltképp a saját bűnösségünkkel, gyengeségünkkel és teljes ráutaltságunkkal szemben. Ennek kell a természetes reakciónknak lenni. Bűnösök vagyunk, áthágtuk Isten törvényét, ami miatt a kegyelme nélkül kárhozatot és örök halált érdemelnénk.

Hogyan lehet egyszerre félni és szeretni Istent? Miként világít rá erre Ef 2:1-10 szakasza?

Noha „*a haragnak fiai*” voltunk (ezért kell félnünk Istent), Krisztus meghalt értünk, ami által új életet nyertünk benne. Ennek része a bűntől való szabadság. Nem esünk kárhozat alá a múltunk miatt (ezért szeressük Őt).

Igaz ez ma ránk nézve, de ugyanez az elv vonatkozott az ókori Izraelre is, akik foglyok voltak Egyiptomban, rabságban, elnyomás alatt éltek. Csodálatos szabadulásukat csak Isten szeretetének és kegyelmének köszönheték. „*És megemlékezzél róla, hogy szolga voltál Egyiptom földén, és kihozott onnan téged az Úr*” (5Móz 5:15). Nem is csoda, hogy egyszerre szerették és félték Istent. Ha pedig nekik ezt kellett tenni, mennyivel inkább vonatkozik ez ránk, akik ismerhetjük Jézus kereszthalálának hatalmas igazságát!?

Olvassuk el Jel 14:6-7 verseit! Miért az az Úr első parancsa a világnak szóló végidei üzenetében, hogy „*féljétek az Istent*”? Miért érthető ez a felszólítás, tekintettel arra, ami a világra következik?

Ő ELŐBB SZERETETT MINKET

A Mózes ötödik könyvében szereplő szabályok és rendelkezések, valamint a zsidó népet figyelmeztető intések, „a parancsolatok, a rendelések és a végzések” között az volt a legelső és legfontosabb, hogy teljes szívükből, lelkükből és erejükből szeressék Istent. Természetesen jó okuk volt erre.

Olvassuk el 5Móz 4:37, 7:7-8, 13, 10:15, 23:5 és 33:3 verseit! Mit tanítanak ezek az igék Istennek a népe iránti szeretetéről?

Mózes ötödik könyvében Mózes újból és újból beszélt a népnek Isten szeretetéről az atyáik iránt és irántuk is. Az Úr nemcsak szavakkal, hanem a tetteivel is bemutatta szeretetét, ami állandó maradt még a hiányosságai, a kudarcai, a bűneik ellenére is. Ez mutatkozott meg a népével való bánásmódjában.

„Mi szeressük őt; mert ő előbb szeretett minket” (1Jn 4:19). Tehát miért szeressük Istent?

Isten már a létezésünk előtt szeretett bennünket, ugyanis a megváltási terv készen volt „a világ teremtése előtt” (Ef 1:4).

Amint Ellen G. White írja: „Megváltásunk terve nem Ádám bukása után – mint utólagos megoldás – jött létre. A megváltás terve »ama titoknak kijelentése« volt, »mely örök időtől fogva el volt hallgatva« (Róm 16:25). A megváltás terve azokat az elveket tárta fel, amelyek Isten trónjának alappillérei voltak öröktől fogva” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 13-14. o.).

Milyen szerencsések vagyunk mi mind, hogy Isten valóban a szeretet Istene! A szeretete olyan hatalmas, hogy a keresztet is vállalta értünk, önfeláldozó szeretet, ezért „megalázta magát, engedelmes lévén halálig, még pedig a keresztfának haláláig” (Fil 2:8). Ma úgy tárul fel előttünk Isten szeretete, mint amit Izrael népe valószínűleg el sem tudott volna képzelni.

Mi lenne, ha az Úr nem a szeretet Istene, hanem a gyűlölet vagy a közömbösség Istene volna? Milyen lenne akkor a világ? Miért kell tehát valóban örömmre készítenie a szeretetéről kapott kinyilatkoztatásnak?

„HA ENGEM SZERETTEK, AZ ÉN PARANCSOLATAIMAT MEGTARTSÁTOK!”

Izrael egész népének szólt az üzenet, hogy szeressék Istent. Ez viszont csak egyen-egyenként történhetett meg az emberekben. Szabad akarattal rendelkezve minden izraelitának saját döntést kellett meghoznia arról, hogy szereti Istent, amit aztán az engedelmesség mutatott meg.

Mi a közös az alábbi igékben? Mit fejez ki mindegyik?

5Móz 5:10 _____

5Móz 7:9 _____

5Móz 10:12-13 _____

5Móz 11:1 _____

5Móz 19:9 _____

Nemcsak mondta az Úr, hogy szeret bennünket, hanem bizonyítja is az iránunk való szeretetét az eddigi, folyamatos tetteivel. A népnek szintén a cselekedeteivel kell bemutatnia az Isten iránti szeretetét. Ezekben a versekben pedig azt látjuk, hogy az Isten iránti szeretet elválaszthatatlanul kapcsolódik a neki való engedelmességhez. Ezért is fogalmaz János például így: *„Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az ő parancsolatait”* (1Jn 5:3). Jézus pedig ezt mondja: *„Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok”* (Jn 14:15). Az idézett versek ezt az alapvető igazságot érzékeltetik. Az Isten iránti szeretet a neki való engedelmességgel fejezhető ki. Mindig ez volt a helyzet, és ez így is marad. Az Isten iránti engedelmesség a törvényének, a Tízparancsolatnak a betartását jelenti, beleértve a negyedik parancsolatot, a szombatot is. Egyáltalán nem mondható törvényeskedésnek a negyedik parancsolat komolyan vétele, mint ahogyan a többi kilencé sem. Persze *válhat* törvényeskedéssé bármelyik parancsolat megtartása, csakhogy az a fajta engedelmség valójában nem az Isten iránti szeretetből fakad. Amikor az ember igazán szereti Istent, legfőképpen azért, amit Krisztus Jézus által értünk tett, akkor természetesen engedelmeskedni akar neki, hiszen Ő ezt kéri. Mózes újból és újból Isten iránti szeretetre és engedelmességre szólította Izraelt, *miután* az Úr megszabadította őket Egyiptomból. Vagyis a nép szeretete és engedelmsége az Isten szabadító tetteire adott válaszuk volt. Az Úr mentette meg őket, nekik pedig feleletként hűségesen be kellett tartaniuk a parancsolatait. Vajon bármennyire is másként lenne ez ma?

AZ ELSŐ PARANCSOLAT

Még ha különböző okoktól vezéreltetve bizonyos keresztények próbálják is különválasztani az Ószövetséget az Újszövetségtől, ezt nem lehet megtenni, legalábbis anélkül nem, hogy az Újtestamentumot megfosztanánk valódi jelentésétől. Az Újszövetség kinyilatkoztatja Jézust, teológiai magyarázatot ad életére, halálára, feltámadására és főpapi szolgálatára, számtalan ószövetségi prófécia beteljesedéseként mutatva minderre. Az Ótestamentum a háttere, a kontextusa (szövegösszefüggése) és az alapja az Újszövetségnek, ezek egyaránt Isten jóságát, szeretetét nyilatkoztatják ki.

Ez az egyik oka annak, hogy az Újszövetség és benne Jézus is folyton idézi az Ószövetséget.

„Melyik az első minden parancsolatok között” (Mk 12:28)? Mit felelt az írástudó kérdésére Jézus a következő két versben?

Érdekes, hogy ezt a kérdést tette fel egy írástudó, aki egész életét a törvény megértésére, alkalmazására szentelte. A hitük szerint akárhány törvényt is kellett betartaniuk (a későbbi zsidó tradíció szerint 613 ilyen törvény volt), nem meglepő, hogy megpróbálták azokat visszavezetni egyetlen tételre.

Mit tett erre Jézus? Visszaült közvetlenül 5Mózes 6. fejezetére: „Halld meg, Izráel: az ÚR, a mi Istenünk az egyetlen ÚR” (5Móz 6:4, ÚRK), majd pedig idézte a következő verset is arról, hogy teljes szívünkkel, lelkünkkel és erőnkkel szeressük Istent. Rámutatott a meghatározó állításra, miszerint az Úr az Isten, az egyetlen Isten, és ez az alapja annak, hogy mindenekfelett szeretniük kell Őt. Ugyan mi lehetne inkább „jelenvaló igazság”, mint ez a parancs? Az utolsó napokban, amikor a végső események kibontakoznak és a lehető legdrámaibb körülmények között mindenkinek döntenie kell, hogy melyik oldalra áll, kulcsfontosságú lesz Isten parancsolatainak a szerepe (Jel 14:12). Végső soron annak alapján döntjük el, hogy melyik oldalt választjuk, még ha üldözésre kerül is a sor, hogy valóban szeretjük-e Istent vagy nem. Ez a döntő kérdés. Istent pedig csak úgy szerethetjük teljes szívünkkel, lelkünkkel és erőnkkel, ha személyesen megismerjük Őt, saját magunk tapasztaljuk a jóságát, a szeretetét és a kegyelmét. Érte még meghalni is érdemes, ha úgy alakulna a helyzet!

Mit felelnél, ha valaki megkérdezné tőled, hogyan szerethetjük Istent, ha soha nem láttuk? Beszéljessünk erről a csoportban!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Az egész örökkévalóságban Krisztus keresztjét tanulmányozzák a megváltottak, és erről énekelnek. A megdicsőült Krisztusban a megfeszített Krisztust fogják látni. Soha nem felejtik el, hogy Ő, aki hatalmával teremtette és fenntartotta a roppant tér megszámlálhatatlan világát, Isten szeretett Fia, a menny Felsege, akit kérubok és fénylő szeráfok gyönyörűséggel imádnak, megalázta magát, hogy felemelhesse az elbukott embert; hogy a bűn átkát és szégyenét, Atyja arcának elrejtőzését viselte, mígnem az elveszett világ szenvedése meghasította szívét, és kioltotta életét a Golgota keresztjén. A világegyetem örökké csodálni és imádni fogja Alkotóját, minden sors Biráját, aki az ember iránti szeretetből letette dicsőségét és megalázta magát. Amikor az üdvözültek Megváltójukra néznek, és arcán meglátják az Atya örök dicsőségét, amikor trónjára tekintenek, amely öröktől fogva mindörökké létezik, és felfogják, hogy országának soha nem lesz vége, lelkesen énekelni kezdenek: *»Méltó, méltó a Bárány, akit megölték, és aki megváltott minket Istennek a maga végtelenül drága vérén«*” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 555. o.)!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Olvassuk el újból a fentebbi White-idézetet! Ennek fényében miért fontos, hogy az Isten iránti szeretetünk legyen a legnagyobb? Gondolkodjunk el annak jelentőségén, hogy Isten függött a kereszten értünk, Ő, aki „fenntartotta a roppant tér megszámlálhatatlan világát”! Miért ez az alapja az Istennel való kapcsolatunknak?
- 2) Időzzünk még annál a gondolatnál, hogy egyszerre szeretjük és féljük Istent! Hogyan lehetséges ez, és miért van erre szükség?
- 3) Könnyű szeretni Istent, amikor az életünkben jól mennek a dolgok. Viszont mi történik, ha tragédia szakad ránk? Ilyenkor miért még fontosabb szeretni Istent, mint amikor minden rendben van?
- 4) Térjünk vissza a csütörtöki rész utolsó kérdéséhez! Milyen különböző úton-módon tudjuk elmagyarázni valakinek, aki nem hisz, hogy mit jelent szeretni Istent? Hogyan szerethetünk valakit, akit még soha nem láttunk? Valójában miért nem számít, hogy személyesen még nem láttuk az Urat?

ORSOVAI EMIL: CSAK AZ ÖNZÉS NE LENNE

Csak az önzés ne lenne, az vakít.
Nem látom tőle szükségem határait.
Nem látom tőle saját arcomat, pedig
a más mosolya rajtam nem segít.

Csak az önzés ne nézne egyre rám.
Szívem kirajzolódik bordán át, ruhán,
olyan vagyok, mint egy csupasz röntgenlelet.
Gyors lüktetés, tagadni nem lehet.

Csak az önzés ne várna mindenütt.
Átlépném magam. Mint a füst,
egész valóm úgy szerteoszlana,
egész valón úgy szertefoszlana.